

לפני שתקרא מאמר זה - קרא המובאות בעמוד הבא!

ריצה זנונית

נגד מלחמת השיתרון האלגירית - ובכך הפכנו את אלגיר - יה דהיום לאויבת הקיצונית ביותר של ישראל במרחב, לפטרון העליון של אירגוני-הטרור הפלסטיניים. למען הנשק הצרפתי השנאנו את עצמנו על האלגיריים - שהם עתה יידיים מושבעים של צרפת. למען הנשק הצרפתי ניהלנו מדיניות שכרתה תהום ביינינו ובין ברית-המועצות - שהיא עתה ידית צרפת. למען הנשק הצרפתי הרחקנו מאיתנו חוגים חשובים ב-חשינגטון, המוכנים עתה לכפות עלינו "הסדר כפוי" - בשותפות עם פאריס ומוסקבה. למען הנשק הצרפתי דחינו למשך דור (והלאה ולא לניצחון!) כל סיכוי של שלום במרחב. ועתה קורה מה שמוכרח היה לקרות: צריכת פת משתדלת להרוס את התמורה היחידה שי קיבלנו ממנה, כאתנן עבור כל השירותים הי אלה - הנשק הצרפתי.

★ ★ ★

אפשר היה - אולי! - לסלוח לפושטינגל אלה, אילו אמרו בשעתו: אנחנו יוצאים לדרך נפסדת, ואפילו מלוכלכת, כדי להשיג נשק לשנה-שנתיים. זוהי ברית-לשעה, למען אינטרסים זמניים.

אבל לא כך אמרו, ולא כך נהגו.

כשראו את עצמם בפאריס, גיבורי מסיבות-הקוקטייל, נושאי התנופה הצרפתית, הביניהם של גנרלים אנטי-שמיים - הם איבדו את עשתונותיהם. הם פשוט יצאו מדעתם.

וכך באו הביטויים הילדותיים על "הסנטימנטים העמוקים" המחברים את צרפת אלינו, ששוב אין להם קשר עם סתם אינטרסים. על ההגול "הגדול", "בעל העקרונות", "המעריך את ישראל", העוזר לנו "מתוך אמונה". אפילו יחלפו האינטרסים, יישארו הסנטימנטים העמוקים. דה-גול הוא בן-אלמחח, וגם ידידותו לישראל היא בת-אלמחח. האינפנטיליזם המשתולל, הנהנה מגאונותו של עצמו, קבע: צרפת קשורה לישראל לנצח. להאמין בכך - זאת היתה טיפשות. אבל לפעול על פי אמונה זו - זה היה פשע.

★ ★ ★

ש למאורעות השבוע כמה צודדים שאי-אפשר לדון בהם בגלוי ובפה-מלא, כי הם כרוכים בסודות ביטחוניים. אך מותר לשאול:

כמה מיליארדי לירות שילמה ישראל בעד הנשק הצרפתי - אותו נשק שדה-גול מנסה עתה לחסלו, עליידי מניעת החלפים הדרושים לתיפעולו?

אילו הושקעו מיליארדים אלה בייצור ביטי חזני מקומי - האם היינו עומדים עתה באותו מצב בו אנו עומדים?

במילים אחרות: איזה נזק ממשי, במציאות הממשית, נגרם עליידי מדיניות-החוזק של מוכי-האהבה המומי-הקוקטייליים, בתחום הביטחוני הצר - נוסף על הנזק ארוך-הטחח ליחסי ישראל-ערב?

★ ★ ★

אזמרים: במקום שבעל-יתשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. (והבדיחה העממית מוסיפה את הסיבה: מפני שהמקום מסריח מדי.)

אצלנו אין חוזרים-כתשובה. הזירה הציבורית שלנו - מן הימין הקיצוני ועד השמאל הקיצוני - מלאה פושטינגל, האומרים כיום את ההיפך מזה לט ממה שאמרו לפני תריי סר שנים, והמדברים כיום באותו כיטחון-עצמי מתמוגג כמו אז.

הם יכולים לנהוג כך, מפני שהציבור הוא סלחני, ושום פוליטיקאי אינו שש להזכיר לעמיתו את טטויותיו. בבחינת "אם תזכיר מה שאני אמרתי לפני עשר שנים, אני אוכיר מה שאתה אמרת לפני עשר שנים!" הוא הדין לגבי פושטי הרגל הצרפתי. איש אינו אומר להם: "ועתה, רבותי, תבלמו את פיכם ל כמה שנים. תשבנו בצד. סבלנו די והותר בגללכם." חלילה. זה לא מנומס.

מי שמחא להם כף אתמול, כשליקקו את ישבנו של שארל הגדול, מוחא להם כף היום, באותה תשפוכת של הנאה, כשהם עומדים בראש המקללים את שארל המנחל. לכן: בוז לדה-גול! בוז! בוז! בוז!

המדינאים שלנו שגזו המדינאים שלנו נהגו ככתולות נאהבות בלילירח?
אין דבר - בוז לדה-גול! בוז! בוז! בוז!

★ ★ ★

ש ורשי האסון של השבוע נעוצים בימי אמצע שנות ה-50. אז נקבע הכלל שיש לקשור את ישראל - לשבט ולחסד - לצרפת. בראש מדיניות זו עמדו שלישיה אנשים. יש לקרוא בש-מות המפורשים:

דיוו בייגוריון, שמעון פרס, משה דיין.

אין טעם לשחרר מן האחזיות את הראשון, מפני שהוא זקן; או את השלישי, מפני שהוא חביב הקהל והגאון

1954: דיין מקבל עיטור צרפתי

התורני של חולניחיות הזקוקים לאילול. אין לשחרר גם את כל שותפיהם דאז, שהם שרי הממשלה הדיים.

אך האחראי המרכזי הוא, בלי ספק, שמעון פרס.

הוא היה, ונשאר, סוחר-נשק. גרוע מזה: סוחר-נשק בעל יומרות אינטלקטואליות.

מעולם לא עלה על דעתו לחשוב: "איך לנהל מדיניות שתפטר אותנו, כטוח קצר או ארוך, מן הצורך בכמויות יותר ויותר גדולות של נשק?"

מוחו פועל בכיתן הפוך: "אינו מדיניות יש לנהל כדי להשיג יותר ויותר נשק?"

המדיניות כולה הפכה מבשיר לרכישת נשק. המדינה כולה הפכה בימי פרס אנגימישנה במשלחת-הקניות של משרד-הביטחון.

★ ★ ★

על סמך הנחיות אלה נפתחה התקופה הצרפתית של מדינת-ישראל. היינו מוכנים לתת לצרפת את הכל - ויותר מן הכל - כדי להשיג ממנה דבר אחד ויחיד: נשק.

לא השגנו נשק כדי לצאת למוכצע סיני. נכון ההיפך: יצאנו למוכצע-סיני, בשליחות צרפתית ולמען מטרות צרפתיות, כדי להשיג נשק.

מיכצע זה, שרתם אותו בעיני העולם כולו לעגלת אימפריאליזם עכור ומוזהם, הוא אסון שאת פירותיו אנו אוכלים היום. למען הנשק הצרפתי ניהלנו מדיניות של איבה קיצונית

ה אמברגו, שהוטל עליידי הגנרל מארמון אליזה, הוא מעשה ניבוי.

רשאות כל מדינה למכור - או לא למכור - נשק למדינה אחרת. זו זכותה הריבונית.

כאשר מדינה מתחייבת למכור נשק לזולתה, ואחרי קבלת התשלום עבורו היא מסרבת לספקו - הרי זה בלתי-הוגן. יש בכך הפרת-אימון.

אבל כאשר סיפקה מדינה למדינה אחרת את הנשק החייוני להגנתה, ולאחר מכן היא מסרבת לספק לה את החלפים הדרושים לתיפעול אותו נשק - הרי זה מעשה שפל. לגבי מעשה כזה, המילים "נעיצת סכין בי גב" אינן מוזגזמות.

לא יכולה להיות שום הצדקה למעשה כזה. מורת-הרוח על מעשה מסויים של קונה-הנשק - אין בה צידוק. אף לא הדאגה החסודה לשלום. (והרי אי-אספקת נשק יכולה לגרום למלחמה לא פחות מאספקתו. היא יכולה לדחוף את המקופח, החרד לשינוי מאזן-הכוח לרעתו, למעשים נמהרים. היא יכולה גם להמריץ אותו לפתח נשק

זהו מועשה-זנות, פשעו כמושמעו.

ויש סימליות בכך שהוא נעשה דחקא בארמון אליזה - ארמון שניתן במתנה עליידי לואי ה-15 לפילגשו, המארקיה דה-פומפאדור.

ריחיוזונים נורף מן המקום הזה!

★ ★ ★

מותר, איפוא, לרגזו על הנשיא דה-גול. יותר מזה: חובה היא לרגזו עליו.

אך אורגיה זו של קללות וגידופים, המציפה את צמרת המדינה מזה שבוע, היא מוזרה. היא חשודה.

מוזרה - כי הנשיא דה-גול אינו נשיא ישראל, אלא נשיא צרפת.

לא אנחנו בחרנו בו, ואין לו שום התחייבות מהותית כלפינו.

תפקידו הוא לנהל מדיניות צרפתית, בשם צרפת ולמען צרפת, לפי הבנתו.

ואת זאת, בדיוק, הוא עושה.

זה טיבועי זה צפוי. אפשר היה לחזות זאת מראש כבר לפני עשר שנים - ואכן, השבועון המסויים הזה אף הוהיר עוד אז מפני התפתחות ודאית זו.

לכן האורגיה הגדפנית מוזרה כל-כך, וגם חשודה כל-כך. זה חשוד - כי בראש הגדפנים עומדים דווי קא אותם האנשים, שהעלו אתמול את דחי גזי דררה אחת מעל לאזיהים.

ואותם העיתונאים שהכתירו את הגוליסטים הישראליים בכתר הגאונות הצרופה, הם המשיחים עתה את דה-גול להיטלר ולסטאלין.

הם צורחים בקול-יקולות. תחת לשתוק.

זהו מעלה את החשד כי כונתם העיקרית היא הפגנות את הועם כלפי חוץ - לפני שימצא את מטרותו בפנים.

הם צועקים, "ימח שמו של המנוול הזה!" - כדי לקדם את פני הקריאה: "ימח שמו של מי שקשרו את גורל המדינה למנוול הזה!"

★ ★ ★

כה יש לרגזו, לזעום, להתרגש. לרגזו ולזעום על דה-גול.

אך הרבה יותר, הרבה-הרבה יותר, יש לרגזו ולזעום על חסידיו השוטים אצלנו.

לא מנהיגי צרפת אחראים לגורל ישראל ולביטחונה - אלא מנהיגי ישראל.

ואם נפל השבוע דבר המסכן את גורל ישראל, את ביטי חונה ועתידה - לא מדה-גול יש לפרוע את החשבון, אלא מן דה-גולים הקטנים שלנו, המדינאים במהדורות-כיס, הוגני הדיעות בעלי מוח-הציפורים.

יש לשים קץ לסלחנות הנפשעת, האומרת: צריכים לפלוח את מעשיו של עפקן אחרי שנתיים-שלוש.

זו האומרת: יש להוסיף ולתת לאדם לנהל את המדינה, אחרי שהוכיח את עצמו ככסיל היסטורי.

זו האומרת: אין זה נאה להזכיר לו את הכרותיו, המ צלצלות כיום כבידות תפלות.